

„Jasné.“ Ellie položila ceruzku na kartónovú krabicu určenú na sťahovanie, ktorá dočasne slúžila ako stôl. Príliš sa zabrala do kreslenia, takže si až doteraz tie neladiace tóny nevšimla. Postavila sa a podišla ku kľavíru. „No, poď, ty.“

Ellie podložila ruku pod huňaté Mozartovo bruško a nežne ho odniesla preč. Protestne sa zamrvil, ale keď sa Ellie usadila do tureckého sedu na dlážku, uvelebil sa jej na kolenách a položil packu na jej kresbu.

„Aj tebe chýba?“ zašepkala mačke do ucha, aby ju mama nepočula.

Dom na Ellinej kresbe bol malý a útulný, s čipkovanými závesmi a kvetmi v okne. Pôsobil jasne, radostne a vľúdne – nie ako to smetisko, kde bývali teraz, pomyslela si.

Pred týždňom sa mama s Ellie presťahovali do rozpadávajúceho sa starého domu. Bývali v byte na jednom z dvoch poschodí s nízkymi stropmi, malými oknami a tmavými a hrboľatými parketami. Hoci pôsobil znepokojujúco, v porovnaní s prízemím to ešte nič nebolo.

To bolo totiž celé roky opustené.

